

Licht in de duisternis: we zijn niet alleen

De nacht staat symbool voor de duisternis, voor het onbekende, voor het ontbreken van licht als we geen lamp hebben of geen reisgenoot op onze weg. De nacht is wat onze planeet omhult, gekwetst en geschonden door oorlogen om macht en geld. De nacht is wat miljoenen mensen overkomt die geen stem meer hebben om de onrechtvaardigheden en de onderdrukking aan de kaak te stellen.

En wij? Hoe kunnen we blijven geloven in een wereld die er heel anders uitziet dan wij zouden willen? Hoe kunnen we het goede ontdekken in onze dagelijkse relaties?

Het zijn vragen waarop we niet altijd een antwoord weten. Wel sporen ze ons aan om reisgenoten te zoeken die ook verlangen naar een spiritualiteit van universele waarden, een spiritualiteit die we kunnen ervaren als we onderling de wederzijdse liefde beleven.

Soms zijn er korte lichtflitsen die de nacht verlichten. Ze schitteren op de meest onverwachte manieren, ook via sociale media.

Zoals het verhaal van Chiara Badano en Sara Cornelio.

Sara, geboren in 1998, is een meisje dat leeft, zingt, danst, studeert, vrienden heeft. Nog maar net uit de kindertijd leert ze Chiara Badano kennen, die in 1990 op 19-jarige leeftijd stierf. Als ze haar buitengewone levensverhaal hoort, ontdekt ze haar als vriendin, droomgenoot, vertrouweling en sterke aanwezigheid.

Tegelijkertijd leeft Sara met de dagelijkse realiteit van een aangeboren aandoening, die haar – niet alleen figuurlijk – „de adem beneemt“. Ze leeft in de zekerheid dat „de liefde alles overwint“ (haar eindexamenwerkstuk). Ze beleeft het geschenk van de longtransplantatie, en wordt zelf een geschenk voor anderen, waarvan ze getuigt met boeken, ontmoetingen op scholen, muziekstukken en korte films, een blog, een theatervoorstelling. Ze beleeft het geschenk van haar geweldige familie, van verliefdheid en liefde.

In 2022 sterft ze, nog geen 24 jaar oud. Ze laat iedereen die van haar hield, zelfs als ze haar alleen maar op Facebook tegenkwamen, ontzet en eenzamer achter.

Tijdens haar meeslepende verblijf op deze aarde ervaart Sara in Chiara een vriendin die altijd dichtbij is, haar begeleidt, aanmoedigt, ondersteunt en die zich ‘openbaart’ op de meest onvoorstelbare momenten en gelegenheden. Een vriendin die weet hoe ze ‘naast iemand kan staan’ in de kristalheldere vreugde, maar ook in het verdriet en de eenzaamheid van een ziekenhuis of een intensive care.

In Sara’s laatste momenten van eenzaamheid en zwakte, wordt de aanwezigheid van Chiara op mysterieuze wijze stil, bijna ongrijpbaar, maar misschien juist daarom des te authentieker en voorbestemd om een vriendschap voor eeuwig te vormen.